

Предвидливий, ког^ато ти за^{хв}фърли
Въ душата ми откраднатия огънь,
Предвиждаше ли мойта бѣдна честь?
Предвиждаше ли своята? Пребѣди
Въ проклятие, богопредателъ гордъ
И най-жестокъ джелатъ на човека!

Векъ века ще сменява, бога — богъ;
Двамина само ще останемъ ний,
Въ световните промени, непроменни —
На тежкий кръстъ на ведра безнадежностъ
Разпънатъ азъ, — на тъмната скала
На халосна надежда ти привързанъ;
На себе си ти жѣртва, азъ на тебъ.
Единъ до другъ, единъ на другъ за мѣка,
Ний ще живеемъ до скончане века.
И всякой пѣтъ, при всякоя промяна
На битието, всякоя победа
На мракъ надъ мрака, ще те будя азъ,—
Азъ духъ човешки, стѣгда за борбите
На тоя мракъ, — да ти вестѣж вестѣта
И съ вещи думи и съ^с смяхъ зловещъ
Съзнанъето за твоята честь да будя,
Тѣй както ти стѣ^с твоя пламъ събуди
Съзнание за моята и тури
Началото на вечните ми мѣки . . .
Ти себеврагъ, богопредателъ гордъ
И най-жестокъ джелатъ на човека!
Не се отвръщай! Въ моя смяхъ ехти
Горчивий плачъ на милиони жѣртви!» —

Подѣе се и приведе мрачний образъ
Придебно надъ извърнатия ликъ
На Прометея, — като мълний, въ бясъ
Кръстоса погледъ погледа за мигъ . . .
И глухъ въздъхъ и мразенъ смяхъ разцепи
Вселената . . . Съ^с стистнати пестници
Изпъна се, но поваленъ се тръшна